

УДК 327.8(73:8=134)

ФАКТОР США У РЕГІОНІ ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Зазуляк З. М.

Аспірантка кафедри міжнародних відносин і дипломатичної служби факультету міжнародних відносин Львівського національного університету імені Івана Франка.

Науковий керівник: Романюк Р. Й., кандидат політичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин і дипломатичної служби факультету міжнародних відносин Львівського національного університету імені Івана Франка.

Анотація. *Розглянуто сучасну роль Сполучених Штатів Америки у регіоні Латинської Америки. Аналізується проблема геополітичних інтересів США у латиноамериканському векторі зовнішньої політики. Подано систематизований огляд перспектив латиноамериканського вектору політики США та проблем, із якими стикається адміністрація Барака Обами у регіоні.*

Сьогодні гегемонія США в регіоні Латинської Америки все більше нагадує партнерство, країни Західної півкулі об'єднують боротьба з глобальними проблемами людства. У той самий час, вибір міжнародних партнерів для країн Південної та Центральної Америки розширюється, вони вже не розглядають відносини із США життєво важливими. Відбувається активна диверсифікація політичних та дипломатичних відносин, Латинська Америка стає все менш чутливою до політики США. Головне завдання країн регіону – створити імідж надійних партнерів, а також позбутися звання «молодшого брата» та «заднього двору» США. А Сполученим Штатам, в свою чергу, варто не стільки підтримувати існуючі економічні, політичні та соціальні відносини в Південній Америці, скільки сприяти утвердженню ненасильницьких реформ та прогресу в країнах регіону. Адже головною силою в Латинській Америці, хоча і без попереднього безроздільного панування, як і раніше, залишаються саме США.

Ключові слова: *США, Латинська Америка, латиноамериканський вектор зовнішньої політики США, співробітництво у Західній півкулі.*

Постановка проблеми. Більше сотні років доктрина Монро забезпечувала фундаментальні принципи політики США стосовно країн Латинської Америки, віддаючи США першість у іноземних справах регіону. Протягом останніх двох десятиліть ці принципи стають все більш застарілими. Проте, основні рамки політики Вашингтону не змінилися настільки, щоб відобразити нові реалії. Політика США більше не може базуватися на припущенні, що Сполучені Штати є найбільш важливим гравцем міжнародної арени в Латинській Америці. Якщо колись і мала місце епоха гегемонії США в Латинській Америці, то на сьогодні вона закінчилася.

У багатьох відношеннях такі зміни відображають позитивні зрушення всередині самої Латинської Америки. Регіон зазнав суттєвих трансформацій військово-авторитарного політичного правління, поступаючи місцем для дійсної, хоча й не зовсім досконалої демократії в майже усіх країнах регіону. У економічному плані, Латинська Америка зараз є одним з найбільш відкритих ринків світу та важливим світовим постачальником енергії, корисних копалин і продуктів харчування. Однак це не означає, що Латинська Америка

змогла повністю подолати політичну та історичну плутанину та доклала достатньо зусиль до того, аби знизити рівень бідності, підвищити конкурентоспроможність, зробити людські ресурси більш ефективними, чи подолати нерівність. Це означає, що американським верхівкам слід змінити спосіб, у який вони звикли взаємодіяти із регіоном.

Відмова визнавати самостійне визначення латиноамериканцями своїх власних проблем призвела до певної політичної напруженості. Сполученим Штатам необхідно сприяти прогресивному розвитку Латинської Америки, однак нова ера в їх відносинах розпочнеться лише тоді, коли Південь самостійно визначатиме для себе шлях.

Мета статті є аналіз сучасного стану та тенденцій розвитку зовнішньополітичного курсу США, спрямованого на Латинську Америку та систематизація проблем та перспектив фактору США у регіоні.

Основні результати дослідження. Латиноамериканський вектор завжди був одним із найпріоритетніших у зовнішній політиці США, однак зазнавав змін залежно від ситуації на міжнародній арені. Адміністрація Барака Обама зіткнулася із величезною кількістю невирішених проблем у Латинській Америці, оскільки попередня влада США не приділяла значної уваги регіону через те, що усі зусилля спрямовувались на вирішення основних проблем регіональної безпеки, перш за все – на ситуацію в Іраку та Афганістані.

Варто відзначити, що у більшості країн Латинської Америки прихід до влади в США Б. Обама був сприйнятий позитивно. Справа у парадоксі, на який звернув увагу видатний політичний діяч Чилі, С. Бітар. Він писав, що при тому, що зовнішню політику США загалом оцінюють негативно і критично, ставлення латиноамериканців особисто до Президента Обама є, як не дивно, виключно позитивним. Більше того, Б. Обама став найпопулярнішим іноземним лідером у Латинській Америці. На думку С. Бітара, мешканцям регіону імпонує образ Обама як політика нової формації, близького до простих людей, який зумів у важкій боротьбі перемогти сильних представників старих вашингтонських еліт. [2]

Ставлення південноамериканців до США стало більш сприятливим, аніж будь-коли раніше в історії. Варто відзначити, що через неоднозначний досвід у відносинах із США, серед населення країн Південної Америки досі прослідковується зневажливе ставлення до представників США, при цьому латиноамериканці позиціонують себе на міжнародній арені не американцями, а «латинос».

Крім того, деякі вчені наголошують на своєрідній «заздрості» латиноамериканців до існуючої у США матеріалістичної культури та добробуту, що підштовхує жителів країн Латинської Америки до прагнення користуватися перевагами ринкової економіки. Щорічно близько мільйона нелегальних мігрантів прибувають з країн Латинської Америки у Сполучені Штати, в основному через те, що вони не можуть реалізуватися у своєму регіоні.

Практично всі країни регіону офіційно є демократіями, або перебувають у перехідній стадії демократизації. Провал комунізму в межах колишнього Радянського Союзу та Східної Європи мав потужний демонстраційний ефект в Південній Америці, і в регіоні підтвердилася думка про те, що капіталізм і демократія є найбільш «життєздатними» економічними та політичними альтернативами.

У Південній Америці станом на сьогодні США розглядається як модель економічного та політичного розвитку: відкрита вільна економіка США доповнюється демократичною формою правління. Однак, у країнах регіону не залишилися непоміченими успішні економічні реформи, продемонстровані Тихоокеанським регіоном і економічне зростання, досягнуте авторитарними правліннями. Жорсткі вимоги США щодо подальшої примусової демократизації Латинської Америки можуть призвести до того, що країни регіону звер-

нуються саме до авторитарних методів ведення політики, що безумовно призведе до нестабільності у регіоні.

Щоправда, існує й інше твердження: за винятком Європи і деяких азійських країн (Індія, Японія і Філіппіни), жоден регіон ніколи настільки не прагнув до демократії та відкритої економіки, як Латинська Америка. Проте, права людини, свободи вибору і рівні можливості співіснують із ранніми традиціями нав'язаних правил і корпоративним поділом на економічні класи та етнічні групи. Без впровадження реформ, спрямованих на легітимні вибори і вільну торгівлю, прогрес демократії в регіоні може відбуватися лише із змінним успіхом.

Незважаючи на те, що середній рівень бідності становить близько 50%, влада в країнах Латинської Америки не надто прагне до проведення реформ [7, р. 225]. Іноземна допомога і кредити сприяють підтримуванню status quo. Крім того, окремі країни, наприклад Китай, готові співпрацювати із корумпованими урядами, що контролюють внутрішні ринки.

Близько 30 років тому при владі у більшості країн регіону перебували військові диктатури. Сьогодні у всіх країнах Латинської Америки, крім Куби та Гаїті, відбуваються конкурентні вибори і запроваджені окремі ринкові реформи. Чилі навіть вдалося стати світовим лідером в галузі торгівлі та лібералізації ринку, а Колумбії, із допомогою ззовні, вдалося уникнути колапсу.

Варто відзначити, що ринки країн Латинської Америки, на частку яких припадає менше 6% зовнішньої торгівлі США, не є надто пріоритетними для Америки. Але мир і безпека США залежить від стабільних, благополучних сусідів, які здійснюють політику добросусідства. Завдання, із якими в даний час стикаються американські політики полягають не стільки у підтримці існуючих економічних, політичних і соціальних відносин у Південній Америці, скільки у заохоченні ненасильницьких реформ і прогресу цих суспільств. Зникнення антикомунізму як керівного принципу зовнішньої політики США і нові можливості, викликані міжнародними трансформаціями, відкривають для США більш ефективні засоби для позитивних перетворень у країнах третього світу.

Сьогодні латиноамериканський курс США визначають три геополітичних інтереси: економічний, «моральний» та інтерес безпеки. Очевидно, що вони визначатимуть і майбутні відносини між двома Америками.

Місце країн Південної Америки на міжнародній арені завжди визначала економіка, як результат їхнього колоніального минулого і відсталості, що була занадто залежною від ресурсів. У світовій економіці за латиноамериканськими державами закріпилася роль експортерів мінеральної сировини та продуктів сільського господарства. Кожна країна спеціалізується на експорті окремих видів сировини і продуктів, від яких безпосередньо залежить її добробут. Еквадор експортує нафту і банани, Болівія – олово і природний газ, Колумбія постачає в інші країни каву і нафту, Перу – руди кольорових металів, Венесуела – нафту, Чилі – мідь і фрукти, Аргентина – м'ясо, шерсть і пшеницю, Бразилія – залізну руду, каву, какао і сою [8].

На жаль, сьогодні Південна Америка не може самостійно подолати несправедливий економічний порядок, лише шляхом залучення іноземної допомоги. А політика протекціонізму, яка здійснювалася ними протягом останніх двохсот років призвела до поділу держав регіону на багатші і бідніші.

Ключові економічні рішення в країнах Латинської Америки приймаються радниками із університетів і приватних науково-дослідних інститутів за погодженням із експертами МВФ, Світового банку, Федерального казначейства США і ТНК. Ані політичні партії, ані

законодавчі органи не здійснюють помітного впливу на проведення торговельної політики. Винятком є хіба що Венесуела, провідний експортер нафти у Південній півкулі, яка налагодила тісні зв'язки латиноамериканських країн із Китаєм і, таким чином, частково зменшила залежність від відкрито негативно налаштованого американського уряду.

Економіка є основним чинником, що визначає зовнішню політику США як у Латинській Америці, так і в інших частинах земної кулі. Південна Америка є економічно важливою як ринок збуту, джерело сировини та ресурсів, а також інвестиційний ринок для приватних і державних позик США, що особливо проявляється із поширенням глобалізаційних процесів.

Інтерес національної безпеки США є другою основною категорією, яка визначає політику щодо Латинської Америки. США зацікавлені у політичній стабільності в регіоні і в підтвердження цьому з їхнього боку надавалася допомога урядам країн Латинської Америки у протистоянні повстанським угрупованням та сприянні насильницьким змінам у межах їх кордонів.

Шляхом збереження латиноамериканської політичної стабільності, США намагаються сприяти створенню сприятливих інвестиційних умов для американського бізнесу в регіоні. Національна безпека, тим самим, підкріплюється первинним елементом зовнішньої політики США – економічними інтересами. США в галузі національної політики безпеки в Південній Америці підтримує режим відкритих ринків та свободи торгівлі в усьому регіоні.

Основний курс національної безпеки США у регіоні, направлений на антикомуністичну діяльність в період Холодної війни, на теперішній час трансформувалася у контроль над наркоторгівлею. Програми США направлені на скорочення потоку наркотиків до Сполучених Штатів шляхом вчинення атак на точки виробництва та обігу наркотиків у країнах походження і транзиту. Важливим завданням США у Латинській Америці стало викорінення наркотиків, у тому числі шляхом створення спеціальних поліцейських підрозділів з боротьби проти наркотиків.

Військову присутність США варто розглядати не як окремий від прагнення до домінування процес, а як економічну стратегію та елемент певного глобального проекту. Утворення військових баз США пов'язане із ключовими ресурсами, які є частиною американських економічних інтересів: нафта, вода і біологічне розмаїття. Таким чином, військові та стратегічні напрями діяльності залежать від розташування цих ресурсів.

США постійно акцентують на прагненні підтримувати політичну стабільність в регіоні. Однак, малоімовірно є те, що уряд США зможе трансформувати дії регіональних урядів у русло захисту прав людини та навколишнього середовища і демократизації.

Економічні інтереси і політична стабільність будуть, як і раніше, визначати політику США в Латинській Америці. Незважаючи на зміну форм і методів геополітичного контролю, стратегія США щодо країн Латинської Америки все ще залишається колишньою – прагнення до гегемонії на континенті. Якщо у першій половині ХХ ст. переважав відвертий політичний тиск з боку США і навіть військові інтервенції в регіоні, то сьогодні простежується більш м'який гео економічний вплив під демократичними гаслами гуманітарної допомоги та розвитку партнерських відносин. США стали приділяти увагу формуванню конструктивних відносин із Латинською Америкою в економічній та політичній сферах. Ці прагнення спрямовані на те, щоб латиноамериканські політичні та економічні структури ставали все більш проамериканськими і були повністю підконтрольні. Цьому покликані служити регіональні інтеграційні утворення, через які США здійснюють вплив і контроль.

Важливим інструментом контролю США є ОАД, що об'єднує держави Західної півкулі, США і Канаду. Важливим напрямком діяльності цієї організації є зміцнення демократії та забезпечення прав людини і проблем континентальної безпеки. США прагнуть сформуванню нову модель військово-політичного співробітництва країн континенту та сприяти процесу переосмислення концепції континентальної безпеки, її переорієнтації із завдань захисту від зовнішньої загрози на протидію новим викликам – проблемі боротьби з наркобізнесом, тероризмом, незаконним обігом зброї, корупцією і т. д.

Питання приєднання латиноамериканських країн до НАФТА (Північноамериканської асоціації вільної торгівлі) багато в чому спрямоване на те, щоб створити противагу розширенню «внутрішніх» латиноамериканських торгово-економічних союзів, що мають антиамериканську спрямованість. Наприклад, була створена Група Ріо, члени якої засуджують політику США. Така відверто антиамериканська позиція цієї організації свідчить про прагнення латиноамериканських держав до самостійності. Також був створений Південноамериканський спільний ринок (МЕРКОСУР), основною метою якого було сприяти більш тісній економічній інтеграції південноамериканських держав, частково – у відповідь на підписання НАФТА.

«Моральні» інтереси США в Латинській Америці історично мають певний риторичний вимір, але насправді були послідовно підпорядковані економічним інтересам та інтересам національної безпеки. Сполучені Штати завжди були для інших країн півкулі прикладом капіталістичної демократії, яка гарантує багатство, свободу і права своїх громадян [4].

Як зазначав критик зовнішньої політики США, Ноам Хомський, права людини і демократизація історично ніколи не були пріоритетними в списку національних інтересів США в Латинській Америці чи в будь-якій іншій частині світу. США вважають своїм моральним обов'язком сприяти поширенню демократії у Західній півкулі, тому що їх політична система найкращим чином підготована до захисту людей від тиранії і здатна змушувати уряд поважати основні права людини. Розвиток справедливої, вільної від корупції судової системи має найважливіше значення для того, щоб влада забезпечувалася законними шляхами і користувалася повагою у маловпливових латиноамериканських демократіях.

Моральні інтереси Сполучених Штатів у Латинській Америці включають заохочення поваги прав людини, демократизації, справедливого економічного зростання, гуманітарної допомоги та захисту навколишнього середовища. Важливо відзначити, що уряд США керується не тільки моральним обов'язком «вести» півкулю у правильному напрямку, а й своїм національним інтересом.

Сьогодні гегемонія США і їх прагнення панувати над своїми південними сусідами набуває все чіткіших рис партнерства. Справа в тому, що відбулися чотири зміни у відносинах між двома Америками, які зробили партнерство півкулі не просто можливим, а навіть необхідним.

По-перше, проблеми, із якими зіткнулися Сполучені Штати та інші країни Західної півкулі (забезпечення сталого енергопостачання, адаптація до зміни клімату і боротьба з організованою злочинністю і незаконним обігом наркотиків) стали настільки складними і глибоко транснаціональними, що їх не можуть вирішити окремо взяті країни. Такій загрозі, як наркоторгівля можна протистояти лише шляхом скоординованих зусиль країн, зацікавлених у боротьбі проти контрабанди зброї, грошей, автомобілів і наркотиків. Проблема зміни клімату також є прикладом необхідності у партнерстві півкулі. Всі рішення, починаючи від розробки альтернативних видів палива до адаптації до екологічних потреб, вимагають стабільної співпраці між країнами Західної півкулі.

Друга зміна полягає у диверсифікації міжнародних економічних відносин країн регіону. Їх вибір торгових та інвестиційних партнерів розширюється, Китай, зокрема, відіграє важливу роль у регіоні [3]. Крім того, країни Карибського басейну підписали Угоду про економічне партнерство із Європейським Союзом.

У той же час, багато країн Латинської Америки подолали залежність від традиційних надходжень із Міжнародного Валютного фонду, Світового банку та Міжамериканського Банку розвитку. Чилі, Мексиці, Перу і Бразилії завдяки кредитам, наданим рейтинговими агентствами, вдалося збільшити обсяги своїх капіталів на міжнародних ринках. Те ж стосується і багатьох інших країн, зокрема, Колумбії, Сальвадору, Панами і Уругваю, які напередодні світової фінансової кризи користувалися повним доступом до міжнародного капіталу. На регіональному рівні, такі організації, як Андська корпорація розвитку та Центральноамериканський банк економічної інтеграції, також сприяли скороченню залежності регіону від традиційних джерел капіталу [5]. Багато латиноамериканських транснаціональних корпорацій, таких як бразильські Vale, Gerdau і Odebrecht та мексиканські CEMEX, America Movil і Grupo FEMSA, стали глобальними корпоративними гігантами.

Третя зміна полягає в тому, що країни диверсифікують свої політичні та дипломатичні відносини. Найбільш яскравим прикладом є Бразилія, котра за останній період відкрила близько чотирьох десятків посольств. Разом із Венесуелою, Бразилія сьогодні відіграє більш активну політичну роль у регіоні через Союз південноамериканських націй, в рамках якого активно відбуваються зустрічі на рівні глав держав і який повинен стати ключовим форумом для обговорення питань оборони. Мексика, Перу і Чилі є активними членами Азійсько-тихоокеанського економічного співробітництва.

Зміцнення довіри до країн регіону і автономія на міжнародній арені сприяють тому, що Латинська Америка стає все менш чутливою до політики США. «Активізація» країн в міжнародних відносинах сприятиме тому, що США залучатимуть їх як партнерів з питань, які викликать взаємний інтерес. Крім того, Вашингтону доведеться конкурувати за вплив з урядами як зовні, так і в межах регіону. Зокрема, Бразилія і Каракас змагаються за лідерство в Південній Америці, крім того, у них різне бачення регіональної інтеграції і різні підходи до інших урядів, але сходяться вони в тому, що Вашингтону доведеться відігравати більш обмежену роль у регіоні [1, с.25].

Четверта зміна проявляється у тому, що сьогодні країнам Латинської Америки необхідно створити імідж надійних партнерів. Незважаючи на те, що проблема в управлінні державами залишається, більшість з них є стабільними демократіями. Групи громадянського суспільства цих країн в даний час беруть активну участь у процесі розробки політики, але проявляють все менше терпимості до насильства як засобу вираження своєї політичної позиції.

Щоб запобігти проблемам у майбутньому, Сполучені Штати повинні:

- реалізовувати більш всеосяжну стратегію країн регіону. Ця стратегія повинна базуватися на трьох «китах»: забезпечення стабільності шляхом більш демократичного правління, яке сприяло б розвитку більш відкритої економіки на основі верховенства закону і формування пробізнесової політики, а також підвищенню безпеки шляхом зміцнення поліції і військових можливостей. Всі дипломатичні програми, проекти зовнішньої допомоги і програми інформування населення повинні здійснюватися відповідно до цих цілей. Участь у діяльності багатосторонніх інститутів, яка стосується питань півкулі не повинна витіснити двосторонні механізми співпраці;

- практика послідовної дипломатії. Уряд не може взяти на себе більше завдань, аніж здатний реалізувати, оскільки може втратити контроль над деякими з них. Однак, на сьо-

годні інтерес США більше спрямований у бік Сходу, що автоматично призводить до применшення ролі країн регіону, і відповідно, має негативні наслідки, в першу чергу - в економічній сфері. Водночас, про панамериканізм та імперіалістичні апетити США йдеться все рідше;

- міцне партнерство. НАФТА (з Мексикою) і двосторонні торговельні відносини (з Чилі) створюють основу для спільного досвіду і призводять до економічного успіху для обох сторін. Стратегічні плани США полягають у підвищенні ефективності боротьби проти наркоторгівлі в Колумбії, допомоги в антитерористичній боротьбі і сприянні зміцненню державних інститутів. Сьогодні цей підхід стає все більш комплексним [6].

Висновки. Економічний прогрес сприяв тому, що країни Латинської Америки стали більш надійними партнерами на міжнародній арені. Більшість центральних банків країн регіону в даний час вже є незалежними, орієнтованими на контроль інфляції. Курси валют в значній мірі відображають ринкові сили. Більшість країн зараз готові до стійких партнерських відносин і можуть самостійно здійснювати свої обов'язки з регіональних та глобальних питань.

У цілому, країни регіону домоглися значних успіхів в економічному і соціальному розвитку і продовжать розвиватися, навіть якщо лідери США залишаться осторонь. Але, як показує досвід дослідження зовнішньої політики США, Білий дім завжди буде прагнути забезпечити свої інтереси всюди, у тому числі – у регіоні Латинської Америки.

Список використаної літератури

1. Романова З. И. США и Латинская Америка: взаимодействие или противостояние? / З. И. Романова // Латинская Америка. – 2006. – № 3. – С. 21-38.
2. Bitar S. Obama's Visit to Latin America: A View from the South [Електронний ресурс] / S.Bitars // Inter-American dialogue. – 2011. – Р. 2-3. – Режим доступу: <http://www.thedialogue.org/PublicationFiles/BitarObamasVisittoLatinAmerica.pdf>. – Назва з екрану.
3. Broda C. and Romalis J. Inequality and Prices: Does China Benefit the Poor in America? [Електронний ресурс] / C. Broda and J. Romalis // Inequality and Prices: Does China Benefit the Poor in America? – 2008. – Режим доступу: <http://www.etsg.org/ETSG2008/Papers/Romalis.pdf> – Назва з екрану.
4. Fryer W. A. Defining and Refocusing US Policy Toward Latin America. [Електронний ресурс] / W.A. Fryer // Defining and Refocusing US Policy Toward Latin America. – 1993. – Режим доступу: <http://www.wesfryer.com/uslapolicy.html> – Назва з екрану.
5. Hornbeck J. F. and Cid M. U.S.-Latin America Trade: Recent Trends. [Електронний ресурс] / J. F. Hornbeck and M. Cid // CRS Report for Congress. – 2008. – Режим доступу: <http://fpc.state.gov/documents/organization/108313.pdf> - Назва з екрану.
6. Johnson S. U.S. Diplomacy Toward Latin America: A Legacy of Uneven Engagement [Електронний ресурс] // The Heritage Foundation. – 2005. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.heritage.org/research/lecture/us-diplomacy-toward-latin-america-a-legacy-of-uneven-engagement>. – Назва з екрану.
7. Miles M., Feulner E. J., O'Grady M. Index of Economic Freedom. / M. Miles, E.J. Feulner, M. O'Grady. – Washington, D.C.: The Heritage Foundation and Dow Jones & Company, Inc., 2005. – P. 225.
8. The World Factbook. [Електронний ресурс] // Central Intelligence Agency. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/fields/2049.html>. – Назва з екрану.

U. S. FACTOR IN LATIN AMERICA REGION AT THE PRESENT STAGE**Zazuliak Z. M.**

PhD student at the Faculty of International Relations of the Ivan Franko National University of Lviv.

Supervisor: Romanyuk R. J., PhD in Politics, lecturer at the Faculty of International Relations of the Ivan Franko National University of Lviv.

Abstract. *The article examines the current role of the U. S. in Latin America. The problem of U. S. geopolitical interests in the Latin American foreign policy is analyzed. Systematic reviews of the prospects for Latin American vector in U. S. policy and the problems faced by the Obama administration in the region are given.*

Today U. S. hegemony in Latin America is getting more and more specifications of a partnership, the countries of the Western Hemisphere have united to fight against global problems of the humanity. At the same time, the selection of international partners for the countries of South and Central America is expanding; they do not consider the relations with the United States as vitally important. There takes place an active diversification of political and diplomatic relations on the international arena, so Latin America is becoming less sensitive to the United States policy. The main task for the region is to create an image of a reliable partner, as well as to get rid of the titles «younger brother» and «backyard» of the U. S. And the United States, in turn, must not only maintain the existing economic, political and social relations in South America, but also encourage the introduction of non-violent reforms and contribute to the progress in the region. After all, the United States still remain the chief force in Latin America, though without the past unchallenged dominance.

Key words: *USA, Latin America, Latin American vector of the U. S. foreign policy, cooperation in the Western Hemisphere.*

Referances

1. Romanova Z. I. SShA i Latinskaya Amerika: vzaimodeystvie ili protivostoyanie? (USA and Latin America: cooperation or confrontation?). Latin America, 2006, № 3, P. 21-38.
2. Bitar S. Obama's Visit to Latin America: A View from the South. Inter-American dialogue, 2011, P. 2-3. Regime to access: <http://www.thedialogue.org/PublicationFiles/BitarObamasVisittoLatinAmerica.pdf>
3. Broda C. and Romalis J. Inequality and Prices: Does China Benefit the Poor in America? 2008. Regime to access: <http://www.etsg.org/ETSG2008/Papers/Romalis.pdf>
4. Fryer W. A. Defining and Refocusing US Policy Toward Latin America. 1993. Regime to access: <http://www.wesfryer.com/uslapolicy.html>
5. Hornbeck J. F. and Cid M. U. S.-Latin America Trade: Recent Trends. CRS Report for Congress, 2008. Regime to access: <http://fpc.state.gov/documents/organization/108313.pdf>.
6. Johnson S. U. S. Diplomacy Toward Latin America: A Legacy of Uneven Engagement. The Heritage Foundation, 2005. Regime to access: <http://www.heritage.org/research/lecture/us-diplomacy-toward-latin-america-a-legacy-of-uneven-engagement>.
7. Miles M., Feulner E. J., O'Grady M. Index of Economic Freedom. Washington, D.C.: The Heritage Foundation and Dow Jones & Company, Inc., 2005, P. 225.
8. The World Factbook. Central Intelligence Agency. Regime to access: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/fields/2049.html>.

ФАКТОР США В РЕГИОНЕ ЛАТИНСКОЙ АМЕРИКИ НА СОВРЕМЕННОМ ЭТАПЕ**Зазуляк З. Н.**

Аспирант факультета международных отношений Львовского национального университета имени Ивана Франко.

Научный руководитель: Романюк Р. И., кандидат политических наук, доцент кафедры международных отношений и дипломатической службы факультета международных отношений Львовского национального университета имени Ивана Франко.

Аннотация. В статье рассмотрена актуальная роль Соединенных Штатов Америки в регионе Латинской Америки. Анализируется проблема геополитических интересов США в латиноамериканском векторе внешней политики. Подан систематизированный обзор перспектив латиноамериканского вектора политики США и проблем, с которыми сталкивается администрация Барака Обамы в регионе.

Сегодня гегемония США в регионе Латинской Америки все больше напоминает партнерство, страны Западного полушария объединяет борьба с глобальными проблемами человечества. В то же время, выбор международных партнеров для стран Южной и Центральной Америки расширяется, они уже не считают отношения с США жизненно важными. Происходит активная диверсификация политических и дипломатических отношений, Латинская Америка становится все менее чувствительной к политике США. Главное задание стран региона – создать имидж надежных партнеров, а также избавиться от звания «младшего брата» и «заднего двора» США. А Соединенным Штатам, в свою очередь, нужно не столько поддерживать существующие экономические, политические и социальные отношения в Южной Америке, сколько поощрять внедрение ненасильственных реформ и способствовать прогрессу в странах региона. Ведь главной силой в Латинской Америке, хотя и без прежнего безраздельного господства, как и раньше, остаются именно США.

Ключевые слова: США, Латинская Америка, латиноамериканский вектор внешней политики США, сотрудничество в Западном полушарии.